

[Lynnørup Nielsen.]

gende, som det er mig muligt, til den højtærede arbejdsminister at have opmærksomheden henvendt på disse forhold, navnlig hvor det hører ind under hans område.

Det hænder som sagt meget ofte, at arbejdere bliver henvist til arbejdspladser, der ligger langt fra deres hjem, uden at der på nogen måde tages passende hensyn til, at de bør have godtgørelse for den tid, der medgår til rejsen til og fra arbejdspladsen. Jeg skal her henvise til et ganske bestemt eksempel og nævne byen. Arbejdere fra Kolding har i en længere periode været henvist til beskæftigelsesforanstaltninger ved anlæg af det dobbeltspor, der udbygges mellem Lunderskov og Tinglev. Jeg skulle tro, at der med lidt god vilje og passende hensyntagen kunne findes frem til en ordning for dem, så meget mere som det har vist sig, at man, når der har været tale om militære anlæg, har kunnet nå frem til ordninger med hensyn til rejsegodtgørelse o. s. v., sådan at arbejderne har fået betaling for den tid, som hengår med transporten til og fra arbejdspladsen. Det vil givetvis være uforståeligt for mange arbejdere, der er henvist til at rejse langt fra deres hjem til arbejdspladsen, således at der dertil medgår flere timer udover den normale arbejdsdag, at der ikke ydes dem nogen som helst form for godtgørelse, medens der kan ydes arbejdere ved andet arbejde, der henhører under andre ministerier, en godtgørelse for transport under lignende forhold. Dette er kun et enkelt eksempel, men der er givetvis flere. Jeg skulle tro, at spørgsmålet kunne løses på en fornuftig måde, og at det, jeg her har omtalt, kunne blive et skridt på vejen fremover til i praksis at rydde en anstødssten bort og derigennem fremme bevægeligheden på arbejdsmarkedet på et område, der synes at ligge så nogenlunde lige for.

Bøgholm: Når den tale, den højtærede finansminister forleden dag holdt i Nationaløkonomisk Forening, læses på baggrund af ministerens udtalelser her i tinget, kan det synes, som om en erkendelse af den økonomiske virkelighed og dens love her brydes med de hemninger, som en socialistisk finanspolitik fortid nu engang må

give. Nu taler den højtærede finansminister om at ramme forbruget. Derefter må vel ordet varefordyrer i alt fald udgå af den socialdemokratiske politiske ordbog, eller også må der findes en, om jeg så må sige, noget mere tidssvarende betydning af dette ord, som den socialistiske agitation så ofte anvender.

Der skal megen god vilje — eller måske megen ond vilje — til i finansministerens tale at se en velvillig bedømmelse af den førte boligstøttepolitik. Jeg kan ikke vide, hvordan den højtærede minister har haft det det sidste par dage med sin boligministerielle kollega, men jeg husker, hvordan en af finansministerens forgængere, Edvard Brandes, engang i en tale i folketinget betegnede sin kollega i indenrigsministeriet som det store sugerør. Det var, før man opfandt boligministeriet, men om det er blevet bedre siden da, turde vel være noget af et problem.

Jeg ved ikke, om de betragtninger, den højtærede finansminister havde at gøre gældende overfor nationalbanken, kan betegnes som værende særlig heldige. Jeg finder det i alt fald mindre velbetænkt, når ministeren offentligt giver nationalbanken råd; forøvrigt er det ikke engang finansministeren, der er kongelig bankkommissær. Finansministeren talte både om en nedsættelse af statens udgifter og en forhøjelse af statens indtægter. Det var dog tydeligt nok det sidste, der i ganske særlig grad havde den højtærede ministers hjerte. Jeg kunne tænke mig, at det ville være omvendt her i tinget, og jeg tror ikke, den højtærede minister ville blive nogen upopulær mand, om han overfor folketinget gik lidt mere ind på spørgsmålet om en nedsættelse af statens udgifter. På det offentliges vældige budgetter vil der sikkert kunne gennemføres endog meget store besparelser, men der bør også være tale om en ændring af selve statsøkonomiens struktur. Der har været en stigende tendens til at drage så meget som muligt ind under staten.

Meget kunne f. eks. tyde på — for kun at tage eet eksempel blandt mange — at vi styrer hen imod et trafikmonopol, og den måde, hvorpå Danske Statsbaner udnytter deres privilegerede stilling, kan kun yderligere understøtte en sådan opfattelse.